

ДЖЕФРИ М. УОЛМАН ОТКУПЪТ

Превод от английски: Елза Станчева, 1987

chitanka.info

Франсес Бартлет седеше в креслото на съпруга си, небрежно скръстила в скута големите си ръце. Беше пълничка кестенява жена, приближаваща четирийсетте, с дунапренов пеньоар върху розовата нощница. Гледаше предаването „Днес“ по телевизията, след като набързо бе изпратила децата на училище, но ето че тази сутрин не можа да се отпусне както обикновено. Беше притеснена.

Трябваше да разбере какво се е случило с Пол.

Беше очаквала съпруга си да се прибере някъде към два през нощта, когато пристигаше самолетът му от Чикаго. Инстинктът, изграден през десетгодишния брачен живот с управител на търговска фирма, бе накарал Франсес да се събуди в три и половина, а после се бе въртяла и измъчвала в тъмното цял час, преди да позвъни на аерогарата. От гишето за регистриране ѝ казаха, че самолетът е кацнал навреме, но чак след като отворят бюрото за резервации ще може да разбере дали съпругът ѝ е бил в списъка на пътниците, или е сменил полета. Много съжالياваме. В лек пристъп на истерия Франсес се обади в хотела, в който Пол бе отседнал — напуснал бе вечерта, без да остави съобщение. Много съжالياваме...

Повече не успя да заспи.

„Поне не е имало катастрофа“, си каза, докато седеше пред телевизора. Ако е имало, щеше да научи, непременно щяха да я уведомят в случай на злополука или ако Пол се е разболял и е в болница. Нищо страшно, може би просто нещо непредвидено. И все пак не е възможно Пол да не я уведоми. Къде ли е сега? Боже мой, къде е Пол?

Погледна часовника си. Още един час и ще позвъни в бюрото на аерогарата, ако оттам не ѝ помогнат, ще изчака следващия самолет от Чикаго и ако Пол не дойде с него, тогава ще... Тръпки побиха Франсес при мисълта какво я очаква в такъв случай. Полицията, шефът на Пол, сензацията и въпросите, и притеснението — твърде ужасна перспектива се очертаваше.

Започна някаква реклама и тя отиде в кухнята, за да си направи още една чаша кафе. Точно когато го разбъркваше разсеяно, телефонът иззвъня. Остави чашата и моментално вдигна слушалката на близкия дериват.

— Д-да, моля?

— Госпожа Бартлет? Госпожа Пол Бартлет?

— На телефона. Кой се обажда?
— При нас е съпругът ви, госпожо Бартлет.
— Какво? — каза тя слисана. — Какво?
— При нас е съпругът ви — повтори гласът.
— Какво? Пол е при вас? Как така?
— Искаме откуп. Сега ясно ли ви е?
— О, господи!... — Франсес пое дъх и се помъчи да се подпре и
закрепи със свободната си ръка. Събори чашата, кафето се разля по
масата, но тя нищо не забеляза. — А Пол... как е той?
— Отлично. Но нещата ще се променят, ако не постъпите както
ви кажа.
— Разрешете ми да говоря с него. Моля ви, нека...
— Не. Изслушайте ме, госпожо Бартлет, и слушайте внимателно.
— Мъжкият глас беше нисък и глух. — Искаме десет хиляди в
банкноти най-много от по двадесет долара и без да са белязани. Ясно
ли е?
— Да, но аз нямам...
— Заложете бижутата си, ако трябва, но съберете десет хиляди
до обяд, ако държите пак да видите съпруга си жив. Занесете парите в
канче за храна — от ония, старите, с кръгъл капак — в парка
„Маккинли“. Знаете къде се намира, нали?
— В центъра — бързо отговори тя. — В центъра е.
— Правилно. В средата му има паметник на Маккинли. Точно в
дванадесет и половина тръгнете на север по пътеката и оставете
канчето до третата пейка след паметника. Разбрахте ли? Третата пейка
на север.
— Б-боя се, че не знам накъде е север.
— С лице към магазина „Улуърт“. После продължете натам и не
се обръщайте.
— Няма. Дванадесет и петнадесет, третата пейка, с лице към
„Улуърт“ — вдървено издекламира тя. — Кога... кога ще видя Пол?
— Утре вечер.
— Чак тогава? Не може ли?...
— Не се обаждайте в полицията, госпожо Бартлет. Ще ви следим
и само да се опитате да ни измамите, никога няма да ви се удаде друга
възможност.
— Ясно. Но защо не го пуснете по-рано? Пуснете го, моля ви.

В този момент тя разбра, че никой не я слуша — мъжът бе затворил телефона. За миг продължи да държи слушалката, все още зашеметена, после бавно я постави машинално на мястото ѝ.

— Не! — изкрещя тя на своята тиха, празна къща. — Не!

Франсес не можеше да си намери място, след като се върна от парка „Маккинли“. Сега, когато децата си бяха дошли от училище и си играеха на двора, тя безцелно се луташе из къщата, но телефонът си оставаше изходната точка на нейните обиколки. Отиваше до прозореца на всекидневната и повдигаше завесите, за да надникне навън, после ги пускаше и тръгваше по коридора и нагоре по стълбите, разсеяно се взираше в спалнята си, нейната и на Пол, слизаше долу, за да запали цигара и да изпие чаша кафе, която оставяше по средата, отново се връщаше и се вторачваше в телефона, като от време на време докосваше блестящата пластмасова повърхност.

Беше сигурна, че споменът за този ден, жив и болезнено пресен, ще остане в паметта ѝ дълго време. Нямахше да забрави как загуби и ума, и дума в началото и едва не се обади в полицията; помнеше после смразяващия ужас от това, което щеше да се случи, ако го бе направила. Нямахше да забрави колко нервна бе в банката, докато закриваше сметките и осребряваше повечето чекове, с какво упорство успя да се овладее, за да остави канчето и просто да продължи да върви. И сега отчаянието и надеждата, че е постъпила правилно, и молбите и Пол да се върне здрав и читав. Продължи да се пита „защо“? Не бяха нито богати, нито известни — едно средно семейство, подобно на милиони други. Защо бяха избрали точно тях?

Телефонът отново иззвъня. Втурна се към него и го сграбчи.

— Ало? Ало?

— Мила, ти ли си?

— Пол! — Сълзи на облекчение замъглиха погледа ѝ. — Добре ли си, Пол?

— Малко съм изморен, но иначе се чувствам отлично. Какво се е случило?

— Къде си?

— Във Филадельфия.

— Филадельфия ли?

— Ами да. Срещата току-що приключи, продължи по-дълго, отколкото очаквах...

— Каква среща? — Франсес бе зашеметена и озадачена. — Н-не разбирам, Пол. Каква среща?

— Трябваше да се уреди нещо, което изникна в последната минута. Снощи се опитах да се свържа с теб, за да ти кажа, но както винаги даваше заето. Не си ли получила телеграмата?

— Не, не съм. Значи си добре?

— Нали ти казах, отлично. Какво се е случило все пак?

— Значи не си... не си бил отвлечен?

— Отвлечен ли! — Съпругът ѝ се изсмя. — Защо пък трябва да съм бил отвлечен, по дяволите?

Франсес си припомни телефонното обаждане и откупа, после се сети за десетте хиляди долара и припадна.

Лу Сибъртс се бе излегнал във въртящия се стол, потрепваше с дебелите си пръсти по овехтялото дъбово бюро и с нетърпение очакваше края на смяната си. Още не можеше да повярва колко гладко бе минало всичко и от време на време трябваше да поглежда в третото чекмедже на бюрото си, само за да се увери, че пълното канче с пари, което бе прибрал през обедната почивка, не е плод на въображението му. Ами да, дори и да го уволнят, бива си го обезщетението, с което напускаше; тази служба се оказа най-добрата досега, макар и най-краткотрайната. Ще остане докато си получи полагаемата му се заплата утре сутрин, а после ще се измъкне от града, преди да се е върнал оня приятел Бартлет. Към Ню Йорк може би — там има движение и така ще се покрие, че никога да не го намерят. Да, Ню Йорк звучи наистина добре...

Телеграфът в другия край на стаята се раздрънка. Щом звънецът иззвъня, Сибъртс отиде до него и откъсна телеграмата. В нея пишеше следното:

БАЛТИМОР СВРЪХДЪЛГА ТЕЛЕГРАМА 1960
СЪВМЕСТНО ДА СЕ ПРЕПРАТИ ПОЩЕНСКА
СТАНЦИЯ КАНЗАС СИТИ МИСУРИ 6/21 340 П ХХХХ
КАРОЛ УИЛСЪН 424 МАКСУЕЛ ОКРЪГ БАЛТИМОР
МЕРИЛЕНД 4679073 ХХХХ ТРЯБВА ДА ОТИДА В

СПРИНГФИЙЛД ЗА ДВА ДНИ ТОЧКА НЕПРЕДВИДЕНА
РАБОТА СЪЖАЛЯВАМ ТОЧКА НЕ СЕ ТРЕВОЖИ
ЦЕЛУВКИ ПИТЪР ТОЧКА КРАЙ ХХХХ

Сибъртс отново седна, разчитайки съобщението. Много приличаше на телеграмата, която Бартлет бе изпратил вчера. Облегна се назад, така че да вижда през прашния прозорец на телеграфната служба, и се усмихва слабо, чудейки се дали е възможно два пъти последователно да мине същият номер. Е, двацет бона всъщност е двойно повече, отколкото има сега...

Завъртя се със стола и вдигна слушалката, набирайки номера, напечатан на телеграмата. Чу сигнала, после се обади женски глас.

— Госпожа Уилсън? Госпожа Питър Уилсън? — каза той. — При нас е съпругът ви...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.